

## Кад младост стихује – Милица Боровчанин

### ЧУВАРИ ВЈЕТРОВА

Леденим дахом завјесе иња  
Широм долина стрпљиво кроје.  
Калдрма стрмих, стаза од трња,  
Неродних стијена ти се не боје.

Из замка свог у планинском вису  
Мотре на поља, сеоске путе,  
Увијек су ту и увијек нису,  
Љубећи небу плаветне скуте.

С велом прозира на лицу тајне,  
Походе ноћу градове магле,  
Походе бајке, улице бајне,  
Жалосне врбе што су се сагле.

И ко их тражи, неће их наћи  
На крову свијета у планинском вису.  
И ко их тражи, вријеме траћи,  
Увијек су ту и увијек нису.



## ПОСЛИЈЕ МНОГО ВРЕМЕНА

Док ми блиједи прсти над пепелом дрхте,  
Још ми душа плаче на извору свом  
Кô варнице када изнад куће прхте  
И циглу по циглу разграђују дом.

Стих ми тај на души што се сузом каје  
На тамјан и брикет већ дуго мирише,  
У пепелу живи, јер рјечју нестаје,  
Ријеч му срце стеже, не да му да дише.

Такав стих је створен само да постоји,  
Нити да се чита, нити да се збори,  
Сам себе да пара и нови да кроји.  
Рођен је и заклет да се вјечно бори.

А ја сам ја, послије много времена.  
Стихови кô сузе лију ми низ образе  
И рањени врхом животнога кремена,  
Кô лишће јесење, жуте и пролазе.

Ту једна је пјесма тињала без пламена,  
А рука ми дрхти над њеним извором.  
Била је нечитана, горда и стамена,  
У ватру се бацила сопственим избором.

А ја сам ја. На двомеђи јаве и сна  
Пјесми враћам се кô огњишту што гори,  
Послије много времена дижем је са дна,  
Ал' не да се чита, него да се бори!

## БРОЈАНИЦЕ

Чујеш ли ме, Ангеле, из свога гнијезда,  
Гдје станују вјетрови и извиру кише?  
Ја још твоју душу, саткану од звијезда  
Ноћу, у тишини чујем како дише.

На азурном своду тражим твоје путе  
И посматрам стазе од сунчевог сјаја,  
Бројанице твоје, небом разапнуте,  
Као златне жице од Пакла до Раја.

Чујеш ли ме, Ангеле, кроз сјету и тугу,  
Док ти приповједам несањане снове,  
Бачене одавно под небеску дугу,

Живот разапиње бројанице нове.  
Казалке се врте. Врте, добри мој,  
Док слушају звијезде твој блажени пој.

## О ПЕСНИИЊИ

Милица Боровчанин рођена је 2005. године у Сокоцу, где тренутно похађа СШЦ „Василије Острошки“. Поезију пише од раног детињства, а у области поезије и прозе награђивана је више пута и ван граница Балкана. Издала је збирке поезије „Безимени човјек“ (2018) и „Сунчев човјек“ (2020).

